

lig fremmede for adskillige Medlemmer. — Allerede ved Sagens 2den Behandling, tilfod jeg mig at udtale, at der til Støtte for den daværende § 7 ikke af Udvalgets Flertal var givet noget Andet og Mere end, hvad Flertallet i Udvalget i den samme Sag i forrige Samling havde givet i sin Betænkning, og at dette for mig var saa at sige Intet. Værdværdig nok er jo dette Spørgsmaal om de 50aarige Bortforpagninger i denne Samling blevet ledt i Salen af Udvalgets Flertals Betænkning fra forrige Samling, hvorimod Mindretallets Betænkning om det fra forrige Samling ikke er fulgt med. — Da jeg frygtet for at en hel Del af hvad der den Gang blev udtalt, baade her i Salen og af Udvalgets Mindretal, baade om det Utilfældige, fra eet Standpunkt betragtet, og om det Uornuftige, fra et andet Standpunkt betragtet, i at forbyde de 50aarige Forpagninger, let kan være gaaet Thinget af Minde netop paa Grund af, at dette Spørgsmaal, som den ærede Ordfører meget rigtig bemærkede, ikke er blevet syn- derlig diskuteret her i denne Samling. Skylden ligger imidlertid ikke hos mig, thi jeg gjorde, da Sagen forelaa til 2den Behandling, udtrykkelig gjældende, at der i Virkeligheden ikke var blevet anført Andet til For- svar for at forbyde de 50aarige Forpagnin- ger end dette, at det var nødvendigt enten at gjøre de 50aarige Forpagninger lig med Fæste eller, hvad der var langt bekvemmere, at for- byde de 50aarige Forpagninger, men Grun- dene til, at det skulde være nødvendigt at slaa ind paa en af disse to Veie, ere derimod slet ikke blevne angivne. — Det Gnoste, som er blevet anført, men uden tilstrækkelig Føie, er, at de 50aarige Forpagninger forhindre Fæste- godsets Dvergang til Selveiendom. Der er allerede af min ærede Gjenbo (S. Pedersen) blevet gjort opmærksom paa, at alle de Be- tragtninger, der i saa Henseende have været anstillede, kun gjælde Tidsrummet fra 1861 til 1870, hvorimod der endnu ikke kan siges Noget om, hvilken Virkning de 50aarige For- pagtninger ville have med Hensyn til Selv- eiendoms Fremme, efter at Loven af 1870 er udkommen. Det er et rent Postulat uden Skygge af Bevis, at disse Forpagninger og-

saar efter den Tid skulde forhindre Selveien- doms Fremme. Jeg maa ligefrem gjøre Ind- sigelse imod, at man paa en saa løs Grund som denne skulde affjære en bestaaende lovlig Brugsmaade af Eiendommen. Men det for- holder sig dernæst i Dvrigt heller ikke virkelig saa, hvad man let kunde tro, naar Naastanden kommer idelig og idelig frem uden at mod- siges, at der siden 1861 har været en Ten- dents tilstede til fortrinnsvis at bortforpagte paa 50 Aar i Stedet for at bortfæste under de Bestemmelser om Fæste, som indeholdes i Lo- ven af 19de Februar 1861. Jeg har tilfæl- digvis liggende for mig en Oversigt — ganske vist ikke uarbejdet til Brug ved Forhandlin- gen i Aar, men derimod i Anledning af For- handlingerne i forrige Samling — over, i hvilket Forhold der i Tidsrummet fra 1861—69 er blevet dels bortfæstet og dels bortforpagtet Gaarde paa de Godser, hvor- fra Intet har været solgt. Til saadanne God- ser har jeg dog kun medregnet dem, som have 100 Tdr. Hartkorn eller derover, fordi jeg ikke tror, at man med Hensyn til disse Spørgs- maal kan tage de mindre Godser eller Rest- godserne med; men det er en Selvfølge, at, dersom jeg havde medtaget dem, vilde de upaa- tvivselig have frembrudt et Dvermaal af Fæste i Modsetning til Forpagtning. De Godser, hvile min Dvgjorelse omfatter, ere kun 28. Disse 28 Godser, som den Gang endnu Intet havde solgt eller ikke havde forberedt noget Salg, havde tilsammen noget over 2,600 Fæstegaarde, og af disse vare i de 8 Aar fra 1861 til 1869: 348 blevne bortfæstede og 114 bortforpagtede; altsaa vare kun $\frac{1}{4}$ af de ledige Gaarde blevne bortforpagtede. Om dette nu vil synes ærede Medlemmer at være Meget eller Lidet, er jo en Skønsag, men jeg tror, at det i alt Fald er tilstrækkeligt til at godtgjøre, at Naastanden om, at man siden 1861 paa de Godser, hvor man ikke vil sælge, om ikke udelukkende, saa dog fortrinnsvis, har bortforpagtet i Stedet for at bortfæste, er urig- tig. — Det forekommer mig ogsaa, at, naar man nu fordrer, at denne Dverdragelsesmaade af Jord skal ophæves, kan man ikke alene med Føie henvise til de Forhandlinger, som gif forud for Loven af 25de Juni 1870, idet